

Nikola Vujčić

Spomin na besedo

Jutro

komaj zdaj sem se prebudil in gledam od daleč
 ali moram biti isti
 ali vsaj podoben tistemu iz sanj: jezdecu ali
 konju hitremu v teh treh sekundah
 nabral sem si novih moči na čistini
 nihče me ni videl samo
 moj dih se je spreminjal v ledene sveče
 to je bila svetloba ki je
 preskakovala zidove in tlela nekje
 v očeh
 dirjajoč iz praznine v praznino
 bežeč od vsega v nič iz para v
 nepar – sem porabil čas užival sem
 v tako velikem prostoru in valovih
 tisti ki to ljubi je iz pene! svojemu telesu
 kliče: hitreje! hitreje!
 in izmenično postaja glas in zrak

Dan

polno zvoka kakor gramofonska plošča
 vse jutro je v hitrosti
 čudovita igra polna vriska
 otroci v ogledalih kakor liane prilepljene ob višino
 čutijo pomanjkanje izkušnje
 lušči se šum s stvari
 škripljejo vsakodnevne ruševine

Pogovor

to je donenje, toda mi še vedno
 stojimo dovolj nevidni. zavese se
 penijo na vetru / tišina nas premetava
 iz sobe v sobo. črno je znotraj belo –
 belo ki ne more vase / tava!
 otresa se kakor čas / srebrni obrobki
 na črnih škatlah! imena so vrvi in dan je
 globoki sneg / ko bi bilo kaj sledov bi bil
 tu

Jezik

oblika, ista z vseh strani,
 naokrog, oblina, ki formira tako
 preprost predmet, zavlečen v lastno
 ime
 morda kakor polzeva hišica, neko
 prebivališče, v katerega se ne vstopa, ampak
 zavleče, v praznino, nepopolno izgovorjeno,
 v katero se zvija, upogiba, spušča, morda
 izžene drug pomen
 in ga privleče sem
 nenadoma, to se upira navadni obliki,
 dogodku na ulici, kjer ostanejo samo
 odtisi stopal, vmes pa sta čas in hitrost,
 ki me uči govora

Spomin na besedo

delam dan – odprl sem okno: tema šušlja po kotih sobe
 proge šepetajo po zidovih
 v črnilo so vržene vse črke, katerih drobna-mokra telesca
 drhtijo
 na papirju in se prijemljejo za vse te besede
 obstaja ta trenutek, ko je to, kar je – resnica!
 ko sipljem besede v vreče brez dna
 ko razbito steklo samo sebe vidi v črepinjah

torej, tudi jaz sem v tej množici, ki jo vara
zlata ribica! njeno negibno telo doseže največjo
hitrost

zaspal sem kakor voda v ledu: črna, močna in kot veter
hitra
me preganja senca, ker me ljubi. mi smo majhni otroci
stavka.
živimo od podobnosti.

Prevedel Rade Krstić

Jutro

komaj zdaj sem se prebudil in gledam od daleč
ali moram biti isti
ali vsaj podobno tistemu iz sanj
konju hitreju v tvojih sanjah
nasprotno, oplina, ki formira lažo
preprost predmet, zvočen v lastno
ime
morda kakor poizvev misle, nekdo
preživljuje, v katerem se je varoval
zavleče, v praznino, nepopolno izgovorjeno
v katero se zvija upodoba zruša, morda
izšene drug pomen
in za privleče sem
nepar, in za privleče sem
v tako veliki
fisti ki to ki
ključ: hitreje
in izmenično postaja in zrak

Spomin na besedo

delam danes odhiti sem izgovorjena
proge šepetajo po klovnuh
v črtilo so vtisne vse črke, katerih
na papirju in se prilepijo
opstaja ta trenutke, ko se
ko stipejtem besede v vrče brez dna
ko razpilo staklo samo sebe vidi v črepinjah